

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

2509

Vragen van het lid **Karabulut** (SP) aan de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid over *muziekles die onbetaalbaar is voor kinderen van minima*. (Ingezonden 7 april 2009)

1

Deelt u de mening dat juist culturele en sportieve activiteiten bijdragen aan de ontwikkeling van kinderen en dat deze activiteiten ook voor kinderen van mensen met een laag inkomen toegankelijk moet zijn? Zo ja, wat is uw oordeel over het bericht «Muziekles vaak onbetaalbaar voor kinderen van minima»?¹ en ²

2

Onderkent u de grote verschillen tussen gemeenten als het gaat om subsidiëren van culturele activiteiten zoals muziek- en sportles voor kinderen van mensen met een laag inkomen? Zo ja, vindt u het wenselijk dat dergelijke grote verschillen bestaan? Zo nee, waarom niet?

3

Ziet u mogelijkheden om een richtlijn met gemeenten af te spreken voor de tegemoetkomingen en kortingsregelingen voor kinderen van mensen met een laag inkomen zodat kunst- en sportbeoefening voor deze groep in alle gemeenten toegankelijk

wordt? Zo ja, wanneer kunnen wij een dergelijke richtlijn ontvangen? Zo nee, waarom niet?

¹ Persbericht NIBUD, 3 april 2009: «Muziekles vaak onbetaalbaar voor kinderen van minima».

² De Telegraaf, 5 april 2009: «Muziek- of sportles onbetaalbaar voor minima».

Antwoord

Antwoord van staatssecretaris **Klijnsma** (Sociale Zaken en Werkgelegenheid) (ontvangen 28 april 2009)

1.

Ja, ik deel de mening dat het gebruik maken van voorzieningen als sport en cultuur kinderen kan helpen in hun ontwikkeling en sociale ontplooiing. Ik vind het van belang dat ook kinderen in gezinnen met minder financiële mogelijkheden de kansen krijgen om hun talenten te ontplooien. Het NIBUD-onderzoek, waarnaar verwezen wordt, geeft aan dat huishoudens die rond moeten komen van een laag inkomen, weinig ruimte hebben om een kunst of sport te beoefenen. Daarnaast wordt geconcludeerd dat de rol en de steun van gemeenten hierin erg belangrijk is. Deze conclusie onderstreep ik. Mede om die reden heeft het kabinet in 2008 en 2009 jaarlijks 40 miljoen euro extra aan gemeenten beschikbaar gesteld voor de

bestrijding van de effecten van armoede voor de participatie van kinderen. Met deze middelen wordt beoogd dat meer kinderen uit arme gezinnen deelnemen aan sport, cultuur of andere activiteiten.

2

Het doet mij deugd dat veel gemeenten werk maken van participatiebevorderende maatregelen voor gezinnen op en rond het sociale minimum. Ik onderken dat niet elke gemeente dat op eenzelfde manier doet en dat gemeenten daarin eigen keuzes maken. Diversiteit op zichzelf is niet verkeerd. In de meeste gemeenten bestaat een lange traditie van het ondersteunen van minder draagkrachtigen. Hierdoor is een historisch gegroeide diversiteit aan instrumenten, van stadspas tot kortingsregeling, ontstaan. Zoals bekend berust de verantwoordelijkheid voor de invulling en de uitvoering van het beleid gericht op armoedebestrijding bij de gemeenten. Dit stelt de gemeenten in staat om maatwerk te bieden. De gemeente kan daardoor inspelen op de lokale omstandigheden en gebruik maken van lokale mogelijkheden. Dit kan de effectiviteit van de maatregelen ten goede komen.

3

Ruim 200 gemeenten hebben gehoor gegeven aan de oproep van mijn ambtsvoorganger en hebben het convenant «Kinderen doen mee!» ondertekend. Deze gemeenten hebben hiermee de ambitie uitgesproken om het aantal kinderen dat om financiële redenen niet mee kan doen in de maatschappij, gedurende deze kabinetsperiode fors terug te dringen. De convenanten bevatten veelal de afspraak om voor het realiseren van deze ambitie samen te werken met de sportverenigingen en culturele instellingen, scholen en centra voor jeugd en gezin. Organisaties zoals het Jeugdsportfonds, het Jeugdcultuurfonds en de Stichting Leergeld kunnen gemeenten hierbij ondersteunen. Waar voorzieningen ontbreken, spant de gemeente zich in om een passend aanbod te ontwikkelen. Hiervoor kunnen ook bestaande subsidieregelingen en voorzieningen op het terrein van sport en cultuur worden benut. De door u voorgestelde, met gemeenten af te spreken, richtlijnen voor tegemoetkomingen en kortingsregelingen beschouw ik als overbodig, gelet op de in het bestuursakkoord met VNG (deelakkoord Participatie) gemaakte afspraken en de vervolgens door middel van de convenanten «Kinderen doen mee!» in gang gezette concretisering. Daarnaast verhouden landelijke richtlijnen zich niet met het uitgangspunt van gemeentelijke beleidsverantwoordelijkheid. Ik zal gemeenten in een eerstvolgende verzamelbrief met het oog op de eerder gemaakte bestuurlijke afspraak en afgesloten convenanten, attenderen op het recente onderzoek van het NIBUD.